Dosarul nr. 2-3889/2024, 2-940/2026
2-24127228-09-2-08112024

H O T Ă R Î R E
În numele Legii

06 octombrie 2026 mun. Bălți

Judecătoria Bălți, sediul Central
Instanţa compusă din:
preşedintele şedinţei, judecătorul Eugen Bejenaru
grefier Maria Chircu

examinând în sediul instanţei, în şedinţă publică pricina civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de SRL „Licorent Agro” către Marineac Tatiana, Manole Constantin privind încasarea datoriei, penalității a cheltuielilor de judecată,

c o n s t a t ă :

Argumentele participanților la proces:

La 08 noiembrie 2024, SRL „Licorent-Agro” a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Norbel-Agro” și Marineac Tatiana, prin care a solicitat încasarea solidară a sumei de 2 428 034,22 lei, dintre care 1 971 207 lei – datoria de bază și 456 827,22 lei – penalitate de întârziere, precum și a cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 10 000 lei și a taxei de stat.

În motivarea cererii, reclamantul a indicat că, la 15 aprilie 2024 între SRL „Licorent-Agro”, în calitate de vânzător, și SRL „Norbel-Agro”, în calitate de cumpărător, a fost încheiat contractul de vânzare-cumpărare nr. 179, al cărui obiect l-au constituit îngrășăminte minerale, pesticide și semințe în asortiment, în valoare totală de 1 971 207 lei. Bunurile au fost transmise cumpărătorului în baza facturii fiscale seria AAT2578763 din 15 aprilie 2024. Potrivit pct. 2.2 din contract, prețul urma a fi achitat în două tranșe: 25%, adică 492 801,75 lei, preventiv, iar 75%, adică 1 478 405,25 lei, până la 01 octombrie 2024. Cumpărătorul nu a achitat nicio sumă, nici după notificarea expediată la 01 octombrie 2024 și recepționată la 03 octombrie 2024, nici după cererea de restituire a datoriei din 15 octombrie 2024, prin care s-a acordat termen de plată până la 25 octombrie 2024.

Reclamantul a mai invocat că, potrivit capitolului VII din contract, reprezentantul cumpărătorului, Marineac Tatiana, semnând contractul, s-a obligat în calitate de fidejusor să răspundă solidar cu cumpărătorul pentru executarea obligațiilor acestuia, inclusiv pentru plata prețului, a penalităților și a cheltuielilor de judecată, în limita a 150% din valoarea contractului. Penalitatea a fost calculată în temeiul pct. 6.1 din contract, în mărime de 0,3% pentru fiecare zi de întârziere, pentru perioada 15 aprilie 2024 – 04 noiembrie 2024.

Prin cererea de concretizare a pretențiilor din 17 iunie 2026, reclamantul a comunicat că, în cadrul procedurii de insolvabilitate intentate față de SRL „Norbel-Agro” (dosarul nr. 2i-100/2024), creanța sa a fost verificată de administratorul insolvabilității și inclusă în Tabelul definitiv al creanțelor din 06 februarie 2026 în cuantum de 1 971 207 lei. Reclamantul a solicitat încetarea procesului în partea pretențiilor înaintate față de SRL „Norbel-Agro” și continuarea examinării cauzei în partea pretențiilor față de Marineac Tatiana, Manole Constantin, precum și menținerea măsurilor de asigurare.

Solicită SRL „Licorent-Agro” încasarea de la Marineac Tatiana în beneficiul SRL „Licorent-Agro” suma datoriei în mărime de 1 971 207 lei, penalitatea în sumă de 456 827, 22 lei și a cheltuielilor de judecată.

În ședința de judecată reprezentatul reclamantului SRL „Licorent-Agro”, avocatul Sergiu Munteanu, a susținut acțiunea în privința pârâților Marineac Tatiana, Manole Constantin, precizând că nu renunță la pretenția privind încasarea penalității în mărime de 456 827,22 lei, și a solicitat admiterea acesteia în mărimea de 2 428 034,22 lei.

Reprezentantul pârâtului Marineac Tatiana avocatul Diana Grecu, a solicitat respingerea acțiunii ca fiind nefondată și examinarea în mod distrint și individual temeiurile răspunderii fiecărui pârât.

Pârâta Manole Constantin nu s-au prezentat în ședința de judecată, fiind înștiințat în mod legal, prin intermediul poștei electronice kmml6771@gmail.com

La caz, instanţa de judecată reţine că potrivit art.205 alin. (1) şi (4) Cod de procedură civilă, Participanţii la proces sînt obligaţi să comunice din timp instanţei judecătoreşti motivul imposibilităţii de a se prezenta în şedinţă de judecată şi să prezinte probele care dovedesc motivul; Dacă instanţei judecătoreşti nu i s-a comunicat motivul neprezentării în şedinţă de judecată a participantului la proces citat legal sau dacă instanţa consideră neîntemeiat motivul neprezentării, cauza se examinează în absenţa acestuia.

Tot în acest sens se invocă şi prevederile art.206 alin.(3) Cod de procedură civilă, potrivit cărora, Dacă pîrîtul, înştiinţat legal despre locul, data şi ora şedinţei de judecată, nu s-a prezentat în judecată şi nu a comunicat instanţei motivul neprezentării sau dacă motivele sînt considerate de instanţă ca fiind neîntemeiate, sau dacă pîrîtul nu a solicitat examinarea cauzei în lipsa sa, instanţa o examinează în lipsa acestuia.

Având în vedere normele enunţate mai sus, raportate la situaţia de fapt, precum şi ținând seama că pârâtul a fost înștiințaț, în mod legal despre data, ora, locul desfășurării ședinței de judecată, dar nu s-a prezentat și n-a comunicat motivele neprezentării sale, instanţa de judecată a dispus examinarea cauzei în lipsa acestuia.

Aprecierea instanţei de judecată:

Examinând probele administrate pentru dovedirea celor invocate şi raportîndu-le, per ansamblu, la prevederile legale ce guvernează speţa, instanţa consideră că acţiunea urmează a fi admisă, din următoarele considerente.

Conform art. 5 Cod de procedură civilă, orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanță judecătorească, în modul stabilit de lege, pentru a-și apăra drepturile încălcate sau contestate, libertățile și interesele legitime.

Articolul 6 Cod de procedură civilă statuează că instanța judecătorească exercită apărarea drepturilor, libertăților şi intereselor legitime prin somare la executarea unor obligații, prin declararea existenței sau inexistenței unui raport juridic, prin constatarea unui fapt care are valoare juridică, prin alte modalități, prevăzute de lege.

În corespundere cu dispozițiile art. 118 Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel. (…) Circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a cauzei sînt determinate definitiv de instanța judecătorească pornind de la pretențiile și obiecțiile părților şi ale altor participanți la proces, precum și de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi aplicate.

Art. 130 Cod de procedură civilă prevede că instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală completă, nepărtinitoare şi

nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege, astfel încît fiecare probă apreciindu-se de instanță privitor la pertinența, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă şi suficientă pentru soluționarea cauzei.

În conformitate cu dispozițiile art. 239 Cod de procedură civilă, hotărîrea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată. Instanța își întemeiază hotărîrea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță și pe probele cercetate în ședința de judecată.

Potrivit art. 9 alin. (2) lit. a) din Codul civil, drepturile și obligațiile civile apar din contracte și din alte acte juridice, iar conform art. 10 alin. (1) din același cod, persoanele fizice și juridice participante la raporturile juridice civile trebuie să își exercite drepturile și să își execute obligațiile cu bună-credință, în acord cu legea, cu contractul, cu ordinea publică și cu bunele moravuri. În virtutea raportului obligațional, creditorul este în drept să pretindă de la debitor executarea unei prestații, iar debitorul este ținut să o execute (art. 774 alin. (1) din Codul civil); obligațiile se nasc din contract, fapt ilicit și din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condițiile legii (art. 776 din Codul civil).

Totodată, din prevederile art. 858 alin. (1) și (2) Cod civil, rezultă că, temeiul executării rezidă în existenţa unei obligaţii. Obligația trebuie executată în modul corespunzător, cu bună-credință, la locul și în momentul stabilit.

Articolul 901 din Codul civil, prevede că, atunci când, fără justificare, debitorul nu îşi execută obligaţia, creditorul poate, în condiţiile legii şi, după caz, ale contractului, la alegerea sa: a) să ceară executarea silită a obligaţiei; b) să suspende executarea obligaţiei corelative; c) să reducă obligaţia sa corelativă; d) să recurgă la rezoluţiunea contractului; e) să ceară plata de despăgubiri pentru prejudiciul suferit prin neexecutare; f) să exercite orice alt mijloc juridic de apărare, prevăzut de lege sau contract, pentru realizarea dreptului său încălcat prin neexecutare. (2) Dacă debitorul demonstrează că neexecutarea obligaţiei este justificată, creditorul poate recurge la oricare din mijloacele juridice de apărare prevăzute la alin.(1), cu excepţia executării silite în natură şi plăţii de despăgubiri. (3) Creditorul nu poate recurge la mijloacele juridice de apărare prevăzute la alin.(1) în măsura în care a cauzat neexecutarea obligaţiei debitorului. (4) Mijloacele juridice de apărare prevăzute la alin.(1) care sînt compatibile pot fi cumulate. În special, creditorul nu este lipsit de dreptul la despăgubiri prin recurgerea la oricare alt mijloc. (5) Neexecutarea obligaţiei înseamnă orice abatere, cu sau fără justificare, de la executarea corespunzătoare a obligaţiei şi include neexecutarea totală sau parţială a obligaţiei, executarea necorespunzătoare sau cu întîrziere a obligaţiei. (6) Părţile contractante pot prevedea că şi alte evenimente decît neexecutarea obligaţiei acordă creditorului toate sau unele dintre mijloacele juridice de apărare prevăzute la alin.(1). (7) Declaraţia creditorului nu produce efectul rezoluţiunii sau al reducerii obligaţiei corelative dacă la acea dată dreptul la rezoluţiune sau la reducerea obligaţiei corelative era prescris extinctiv, iar debitorul invocă această excepţie înainte sau după declaraţie. Conform art.992 alin.(1) Codul civil, contract este acordul de voinţă realizat între două sau mai multe persoane prin care se stabilesc, se modifică sau se sting raporturi juridice.

Iar, prevederile art.993 alin.(2) Codul civil, stabilește că, părţile contractante pot încheia în mod liber, în limitele dispoziţiilor legale imperative, contracte şi pot stabili conţinutul lor.

Conform art.1108 alin. (1) și (2) Cod civil, prin contractul de vînzare-cumpărare, o parte (vînzător) se obligă să predea un bun în proprietate celeilalte părţi (cumpărător), iar aceasta se obligă să preia bunul şi să plătească preţul convenit. Vînzătorul se obligă să remită,

concomitent cu predarea bunului, documentele referitoare la bun, prevăzute de lege, dacă în contractul de vînzare-cumpărare nu este prevăzut altfel.

Din prevederile art. 1027 Cod civil, rezultă că, contractul se consideră încheiat dacă părţile au ajuns la un acord privind toate clauzele lui esenţiale. Sânt esenţiale clauzele care sânt stabilite ca atare prin lege, care reies din natura contractului sau asupra cărora, la cererea uneia din părţi, trebuie realizat un acord.

Contractul de vânzare-cumpărare este sinalagmatic, ce denotă faptul că odată încheiat acesta dă naştere la obligaţii reciproce şi interdependente pentru ambele părţi contractante, fiecare obligaţie a uneia din părţi avându-şi cauza juridică în obligaţia juridică a celeilalte părţi. Vânzătorul se obligă să predea un bun cumpărătorului transmiţându-i dreptul de proprietate asupra acestuia, iar cumpărătorul se obligă în schimb să plătească.

Din probatoriul administrat, instanța a stabilit că 15 aprilie 2024 între SRL „Licorent-Agro” și SRL „Norbel-Agro” a fost încheiat contractul de vânzare-cumpărare nr. 179, prin care vânzătorul s-a obligat să transmită, iar cumpărătorul să preia și să achite bunuri în valoare de 1 971 207 lei (pct. 1.1 și 2.1 Vol. I).

Transmiterea bunurilor este confirmată prin factura fiscală seria AAT2578763 din 15 aprilie 2024, iar existența datoriei – prin actul de verificare a decontărilor reciproce pentru perioada 01 ianuarie 2024 – 11 octombrie 2024, în care soldul debitor al cumpărătorului este de 1 971 207 lei. (f.d. 25 Vol. I)

Astfel, instanța de judecată atestă că reclamantul SRL „Licorent-Agro” a executat integral obligația sa de predare a bunurilor față de SRL „Norbel-Agro”.

Aici instanța reține că răspunderea civilă contractuală presupune un raport juridic obligațional, în temeiul căruia debitorul este ținut să-l despăgubească pe creditor pentru neexecutarea, sau executarea necorespunzătoare a obligațiilor prevăzute de contract.

Mai constată instanța că, executarea corespunzătoare a obligațiilor asumate de către debitor, a fost asigurată, concomitent, prin fidejusiunea constituită conform capitolului VII din contract analizată în continuare.

Astfel din înscrisurile prezentate de SRL „Licorent-Agro” în instanța de judecată rezultă că, SRL „Norbel-Agro” a admis restanțe și nu și-a onorat obligațiile contractuale pe deplin în mărime de 1 971 207 lei.

Drept urmare, în vederea soluționării litigiului pe cale extrajudiciară, reclamantul a expediat în adresa debitorilor SRL „Norbel-Agro” și fidejusorului Marineac Tatiana notificări, cerere de restituire a datoriei, prin care ultimii au fost înștiințați despre neexecutarea obligațiilor contractuale și încălcarea prevederilor contractuale precum și au fost somați să achite integral prețul bunurilor în termen de până la 25.10.2024 plată. Avertizările de plată au fost expediate la adresele de domiciliu/sediile declarate de pîrîți, au fost recepționate de către ultimii. (f.d.26-33 Vol. I)

Prin cerere depusă (concretizată în cadrul ședinței de judecată) reclamantul a solicitat încasarea în mod solidar de la Marineac Tatiana, Manole Constantin în beneficiul SRL „Licorent Agro”, datoria în sumă de 2 428 034,22 lei, dintre care 1 971 207 lei – datoria de bază și 456 827,22 lei – penalitate de întârziere, precum și a cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 10 000 lei și a taxei de stat.

Conform art. 143 alin. (8) din Legea insolvabilităţii, consemnarea judecătorului în tabelul definitiv consolidat al creanţelor are efectul unei hotărâri judecătoreşti definitive şi irevocabile pentru toate creanţele validate, conform valorii şi rangului lor, precum şi pentru debitor, administrator/lichidator şi pentru toţi creditorii chirografari şi creditorii garantaţi.

Din materialele cauzei rezultă că, administratorul administratorul autorizat Ciobanu Daniela a prezentat instanței de judecată tabelul definitiv al creanțelor debitorului insolvabil, în care a admis parțial solicitarea creditorului SRL ,,Licorent Agro" în mărime de 1 971 207 lei drept creanță chirografară de rangul V și suma creanței chirografară de rangul VI în mărime de 1 971 207 lei.

Potrivit art. 143 alin. (6) al Legii insolvabilității, o creanță acceptată și inclusă de administratorul insolvabilității/ lichidator în tabelul definitiv al creanțelor se consideră validată dacă, cu cel puțin 3 zile lucrătoare înainte de ședința de validare, nu a fost contestată de debitor sau de un creditor ori dacă contestația ridicată a fost înlăturată. Contestația debitorului nu se opune validării creanței.

Din tabelul **definitiv actualizat al creanţelor creditorilor împotriva patrimoniului debitorului** din 06.02.2026, rezultă că, în cadrul cauzei de insolvabilitate a fost validată parțial creanţa SRL ,,Licorent Agro" cu suma de 1 971 207, la categoria creanţelor chirografare de rangul V și suma creanței chirografară de rangul VI în mărime de 1 971 207 lei.

Instanța de judecată notează că, în conformitate cu art. 143 alin. (8) din Legea insolvabilităţii, i**ncluderea în tabelul definitiv definitiv actualizat al creanţelor a sumei totale de** 1 971 207 **lei** la categoria creanţelor chirografare de rangul V și și suma creanței chirografară de rangul VI în mărime de 1 971 207 lei**, are autoritatea lucrului judecat, având putere de hotărâre judecătorească irevocabilă.**

Iar, în conformitate cu art. 123 alin. (2) CPC, faptele stabilite printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă într-o cauză civilă soluţionată anterior în instanţă de drept comun sau în instanţă specializată sânt obligatorii pentru instanţa care judecă cauza şi nu se cer a fi dovedite din nou şi nici nu pot fi contestate la judecarea unei alte cauze civile la care participă aceleaşi persoane și îl apreciază ca mijloc de probă care în coroborare cu cobtractul de vînzare-cumpărare nr. 179 din 15.04.2024, factura fiscală seria AAT25788763 din 15.04.2024 și actul de verificare a decontărilor reciproce, confirmă caracterul cert, lichid și exigibil, precum și mărimea creanței garantate de 1 971 207 lei. Pârâtul nu a prezentat probe care să infirme existența sau mărimea acesteo creanțe.

Prin încheierea Judecătoriei Bălți, sediul Central din 25.06.2026 s-a încetat procesul în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de SRL ,,Licorent Agro" către SRL ,,Norbel Agro" și Marineac Tatiana, Manole Constantin privind încasarea datoriei, penalității a cheltuielilor de judecată, *<u>și anume în partea pârâtului SRL ,,Norbel Agro</u>*". (f.d. 4-6, vol II)

În conformitate cu art. 808, Cod civil, (1) În cazul în care creditorul intentează o acţiune contra unuia din debitorii solidari pentru partea acestuia, nu se prezumă renunţarea la solidaritate în favoarea acelui debitor dacă acel debitor nu a recunoscut acţiunea sau dacă nu s-a pronunţat o hotărîre definitivă prin care este admisă acţiunea. (2) Chemarea în judecată a unui debitor solidar nu exclude dreptul creditorului de a chema în judecată ceilalţi debitori solidari. (3) Debitorul urmărit poate cere introducerea în cauză a celorlalţi codebitori.

Prin urmare, faptul intentării procesului de insolvabilitate în privința SRL "Norbel-Agro" și validarea creanței nu exclude dreptul SRL "Licorent- Agro" de a cerere executarea silită a obligației garantate de la fidejusor, (adică de la ceilalți debitori solidari), or, validarea creanței nu echivalează cu executarea efectivă a obligației. Intentarea procedurii de insolvabilitate și validarea creanței nu sting obșigația garantată, ci, dimpotrivă confirmă existența acesteia, astfel că nu afectează nici obligația accesorie a fidejusorului. Efectele procedurii privesc patrimoniul debitorului insolvabil și nu se extind asupra codebitorului solidr și garanțiile acestuia, iar riscul

insolvabilității debitorului principal este tocmai riscul pe care fidejusorul are menirea să-l acopere.

Conform art.1628 alin.(2) Cod civil, fidejusiunea este obligaţia garantului (fidejusorul) asumată în folosul unui creditor cu scopul de a garanta obligaţia pe care debitorul o datorează creditorului (obligaţia garantată) şi care apare şi devine scadentă doar dacă apare şi devine scadentă obligaţia garantată.

Potrivit alin. (1), art. 1633, Cod civil, garanţia personală poate fi asumată de către garant prin contract încheiat cu creditorul (contract de fidejusiune sau, după caz, contract de garanţie personală autonomă).

Potrivit art.1640 Cod civil, cu excepția cazului în care s-a stipulat altfel, obligaţia debitorului şi a fidejusorului este solidară şi, în consecință, creditorul poate pretinde executarea solidară de la debitor sau, în limitele garanției, de la fidejusor.

Pornind de la principiul de bază, persoanele care sînt parte la aceste relații, sînt obligate de a-și înfăptui drepturile și de a-și exercita obligațiile cu bună-credință și diligență în concordanță cu stipulările contractuale. Părțile sînt absolut libere să încheie un contract și să-i determine conținutul în limitele exigențelor bunei-credințe. Efectul imediat al oricărui contract este acela de a da naștere unor drepturi și obligații în sarcina părților.

Astfel, în conformitate cu pct. 7.1 al contractului de vînzare-cumpătate nr. 179, reprezentantul cumpărătorului semnînd prezentul contract de vînzare-cumpărare, în calitate de fidejusor, garantează Vînzătorului, îndeplinirea obligațiilor sus-menționate ale Cumpărătorului, cu toate bunurile sale mobile şi imobile, prezente şi viitoare.

Pct. 7.2 prevede că, Fidejusorul se obligă să răspundă față de Vînzător solidar cu Cumpărătorul pentru neexecutarea de către ultimul a obligațiunilor prevăzute în prezentul contract, în acelaşi volum ca şi Cumpărătorul, inclusiv pentru achitarea în termen a valorii contractului, achitarea penalităților şi altor cheltueli legate de executarea contractului (taxa de stat, cheltuicli de executare silită etc.)

Iar pct. 7.5 indică despre faptul că, fidejusorul declară că este de acord cu prevederile prezentului contract, fiind în deplină cunoştinţă de cauză cu privire la obligațiile care fi revin Debitorului în temeiul Contractului și pentru a căror executare garantează personal.

Limitele fidejusiunii constituie datoriile rezultate din contractul de credit, care reprezintă obligația principală de rambursare a datoriei în suma de 1 971 207 lei, precum și obligațiile accesorii acesteia, inclusiv și penalitățile de întârziere în mărime de 456 827, 22 lei și cheltuieilile de judecată.

Instanța reține că, deși Marineac Tatiana a semnat contractul și în calitate de administrator al cumpărătorului, clauzele capitolului VII exprimă neechivoc voința acesteia de a se obliga în nume propriu, în calitate de garant al unei datorii străine. Cumulul calității de reprezentant al debitorului cu cea de fidejusor nu este interzis de lege, iar angajamentul asumat în formă scrisă, cu indicarea expresă a scopului de garantare, întrunește elementele fidejusiunii în sensul art. 1628 și 1629 din Codul civil. Pârâta nu a răsturnat prezumția instituită de art. 1629 din Codul civil.

Potrivit art. 947 alin. (1) și (3) din Codul civil, clauza penală este o prevedere contractuală prin care părțile evaluează anticipat prejudiciul, stipulând că debitorul, în cazul neexecutării obligației, urmează să remită creditorului o sumă de bani (penalitate), care poate fi stipulată sub forma unei cote din valoarea obligației garantate sau a părții neexecutate, inclusiv sub forma unei dobânzi de întârziere. Conform art. 942 alin. (4) din Codul civil, în cazul în care s-a stipulat o

clauză penală, creditorul poate să ceară, la alegere, fie dobânda de întârziere, fie penalitatea pentru întârziere.

Prin pct. 6.1 din contract, părțile au convenit că, în cazul nerespectării termenelor de plată, cumpărătorul achită vânzătorului penalități în mărime de 0,3% din valoarea bunurilor livrate și neplătite pentru fiecare zi de întârziere. Reclamantul a optat pentru încasarea penalității, fără a pretinde dobânda de întârziere prevăzută la pct. 6.3 din contract, ceea ce corespunde exigențelor art. 942 alin. (4) din Codul civil.

Verificând calculul prezentat de reclamant, instanța constată că penalitatea a fost calculată separat pentru fiecare tranșă, în raport cu scadența acesteia, după cum urmează: pentru tranșa de 492 801,75 lei, pentru perioada 15 aprilie 2024 – 04 noiembrie 2024 (204 zile): 492 801,75 × 0,3% × 204 = 301 594,67 lei; pentru tranșa de 1 478 405,25 lei, pentru perioada 01 octombrie 2024 – 04 noiembrie 2024 (35 zile): 1 478 405,25 × 0,3% × 35 = 155 232,55 lei; în total – 456 827,22 lei.

Pârâții nu au prezentat un contracalcul al penalității și nu au solicitat reducerea acesteia ca fiind vădit excesivă în raport cu prejudiciul. Instanța reține totodată că suma pretinsă se încadrează în limitele răspunderii asumate de fidejusor prin pct. 7.2 și 7.4 din contract, care cuprind expres achitarea penalităților.

Prin cererea din 21 ianuarie 2025 (f.d. 75, vol. I), depusă din proprie inițiativă și semnată personal, Manole Constantin a declarat că, în raport cu SRL „Norbel-Agro”, exercită, alături de fondatorul și administratorul acesteia, Marineac Tatiana, atribuțiile unui companion, în special la capitolul luării deciziilor, încheierii și executării contractelor de vânzare-cumpărare, că „situația produsă din litigiu a fost coordonată nemijlocit” de el și a solicitat să participe la proces în calitate de copârât alături de Marineac Tatiana. Prin încheierea protocolară din 16 mai 2025, cererea a fost admisă, iar Manole Constantin a dobândit calitatea de copârât, în condițiile art. 62 CPC.

Instanța reține că atragerea unei persoane în proces în calitate de copârât, prin ea însăși, îi conferă doar calitatea procesuală pasivă și nu constituie, de sine stătător, temei al răspunderii civile. Calitatea procesuală trebuie să corespundă unei obligații de drept material, a cărei existență se stabilește pe baza probelor. Din acest motiv, instanța nu își întemeiază soluția pe simplul fapt al intervenției, ci pe conținutul juridic al manifestării de voință exprimate de pârât prin cererea sa și pe conduita sa procesuală ulterioară.

Potrivit art. 776 din Codul civil, obligațiile se nasc din contract, fapt ilicit și din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condițiile legii. Conform art. 1629 din Codul civil, orice angajament de a plăti sau de a executa orice altă prestație ori de a despăgubi creditorul cu scopul de a garanta obligația datorată de o altă persoană se prezumă că este o fidejusiune. Legea nu condiționează existența fidejusiunii de utilizarea unor formule sacramentale; determinantă este voința neechivocă a garantului de a răspunde pentru datoria altuia, exprimată în formă scrisă.

Analizând cererea din 21 ianuarie 2025 în corelație cu celelalte probe, instanța constată următoarele. În primul rând, pârâtul a recunoscut că a participat nemijlocit la luarea deciziilor, la încheierea și la executarea contractului din care decurge datoria și că situația litigioasă a fost coordonată de el. Prin urmare, el cunoștea pe deplin existența, mărimea și scadența obligației SRL „Norbel-Agro”, precum și neexecutarea acesteia. În al doilea rând, pârâtul a cerut să participe la proces nu alături de debitorul principal, ci alături de Marineac Tatiana, chemată în judecată exclusiv în calitate de fidejusor, plasându-se astfel, în mod deliberat, în aceeași poziție juridică cu aceasta. În al treilea rând, actul a fost întocmit în scris, semnat personal și depus

benevol, în lipsa oricărei pretenții anterioare a reclamantului față de el și în lipsa oricărei constrângeri, pârâtul solicitând ca litigiul să fie soluționat și în contradictoriu cu el. În al patrulea rând, după atragerea în proces, pârâtul nu a contestat pretențiile înaintate față de el și nu și-a retras cererea.

Interpretând manifestarea de voință a pârâtului potrivit voinței sale reale și în lumina principiului bunei-credințe consacrat de art. 775 din Codul civil, instanța conchide că singura semnificație juridică rezonabilă a cererii este asumarea de către Manole Constantin a obligației de a răspunde, alături de fidejusorul Marineac Tatiana, pentru datoria SRL „Norbel-Agro" față de reclamant. O persoană care nu înțelege să răspundă pentru datoria altuia nu solicită de bunăvoie să i se opună o acțiune în încasarea acelei datorii. Fiind asumat cu scopul de a garanta obligația datorată de o altă persoană, angajamentul se prezumă a fi o fidejusiune, în sensul art. 1629 din Codul civil, iar pârâtul nu a prezentat probe care să răstoarne această prezumție.

Reclamantul a acceptat garanția astfel oferită, înaintând, prin cererea de concretizare a pretențiilor din 17 iunie 2026, pretenții directe față de Manole Constantin în calitate de garant al obligațiilor SRL „Norbel-Agro". Astfel, între creditor și garant s-a format acordul de voință, constatat în formă scrisă prin actele procesuale semnate de ambele părți și depuse la materialele dosarului.

Instanța reține totodată că pârâtul, care a cerut de bunăvoie să fie parte în litigiu în calitate de pârât alături de fidejusor, invocând propria implicare nemijlocită în naștere și executarea raportului litigios, nu se poate prevala ulterior de lipsa vreunei obligații proprii față de creditor fără a contraveni propriei conduite anterioare, pe care reclamantul și instanța s-au întemeiat. O asemenea atitudine ar fi incompatibilă cu exigențele bunei-credințe, care guvernează raportul obligațional pe întreaga durată a existenței sale, inclusiv la momentul executării și stingerii obligației (art. 775 din Codul civil).

Neexistând o stipulație contrară, obligația lui Manole Constantin este solidară cu cea a debitorului principal și a celuilalt fidejusor, conform art. 1640 din Codul civil. Întrucât pârâtul a aderat la poziția juridică a fidejusorului Marineac Tatiana, fără a-și stabili o limită distinctă a răspunderii, instanța reține că obligația sa se întinde în același volum, cuprinzând datoria de bază, penalitatea și cheltuielile aferente, în limita de 150% din valoarea contractului stabilită prin pct. 7.4 din contract.

Referitor la argumentele reprezentantului pârâtului care a solicitat respingerea acțiunii și examinarea distinctă a temeiurilor răspunderii fiecărui pârât, instanța reține că a procedat întocmat șa o asemenea examinarea. Răspunderea pârâtei Marineac Tatiana îți are temeiul în fidejusiunea asumată expres prin capitolul VII din contractul de vînzare-cumpărare nr. 179 din 15.04.2024, iar răspunderea pârâtului Manole Constantin-în angajamentul de garantare asumat prin cererea din 21.01.2025 și acceptat de creditor, Partea pârâtă nu a prezentat probe privind executarea obligației asumate, stingerea acesteia sau existența unor împrejurări care să înlăture răspunderea fidejusorilor, astfel ca argumentele inovate nu pot servi drept temei pentru respingerea acțiunii.

În aceste condiții, acțiunea înaintată de SRL „Licorent Agro" poartă un caracter întemeiat și, reieșind din circumstanțele prezente, dispozițiile legale nominalizate și analizând probele prezentate, din punct de vedere al veridicității și pertinenței acestora, instanța ajunge la concluzia că cererea de chemare în judecată SRL „Licorent Agro" către Marineac Tatiana, Manole Constantin privind încasarea datoriei, penalității a cheltuielilor de judecată, urmează a fi admisă, cu încasarea solidară de la Marineac Tatiana, Manole Constantin a sumei de 2 428 034,22 lei, compusă din datoria de bază în mărime de 1 971 207 lei și penalitatea de întârziere în

mărime de 456 827,22 lei.

Instanța subliniază că, potrivit regimului obligațiilor solidare, executarea obligației de către unul dintre debitorii solidari îi liberează pe ceilalți față de creditor. În consecință, sumele pe care reclamantul le va încasa în cadrul procedurii de insolvabilitate a SRL „Norbel-Agro" ori de la oricare dintre pârâți vor fi luate în considerare la executarea prezentei hotărâri, creditorul neputând obține de mai multe ori aceeași prestație.

Potrivit art. 82 alin. (1) din Codul de procedură civilă, cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat, taxa de timbru și cheltuielile de judecare a pricinii. În conformitate cu art. 94 alin. (1) din același cod, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cererea părții care a avut câștig de cauză, cheltuielile de judecată.

Din materialele cauzei rezultă că, la depunerea cererii de chemare în judecată, SRL „Licorent Agro" a achitat taxa de stat în sumă de 64 110, 67 lei și taxa de timbru în sumă de 200 lei (f.d. 9-12), iar cheltuielile de asistență juridică în mărime de 10 000 lei, confirmat prin Odinul de plată nr. 2418 din 04.11.2024 (f.d. 13)

La acest capitol, instanţa de judecată ține să menționeze că la determinarea cuantumului cheltuielilor de judecată, va ţine cont în această materie de practica Curţii Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia partea care a câștigat procesul nu va putea obţine rambursarea unor cheltuieli decât în măsura în care se constată realitatea, necesitatea şi caracterul lor rezonabil *(cauzele Costin împotriva României, Străin împotriva României, Stere şi alţii împotriva României, Raicu împotriva României).*

Instanța de judecată relevă că suma cheltuielilor de asistență juridică de 10 000 lei, care se pretinde a fi încasată este în corespundere cu prevederile Recomandării privind cuantumul onorariilor avocaților aprobată prin Decizia nr.2 din 30.03.2012 a Consiliului Uniunii Avocaților din RM, ținând cont totodată de complexitatea cauzei, aportul avocatului la soluţionarea cauzei, prin urmare cheltuielile pentru asistenţa juridică sunt necesare, realmente angajate şi rezonabile ca mărime, urmând a fi încasate în mod solidar din contul pârâților.

Raportând normele vizate la caz, instanța consideră necesar de a încasa în mod solidar din contul Marineac Tatiana, Manole Constantin taxa de stat în sumă de 64 110, 67 lei, taxa de timbru în sumă de 200,00 lei și cheltuielile de asistență juridică în sumă de 10 000,00 lei în beneficiul reclamantului SRL „Licorent Agro".

În conformitate cu prevederile art. 236 CPC, instanţa de judecată,-

h o t ă r ă ş t e:

A admite cererea de chemare în judecată depusă de SRL „Licorent Agro" către Marineac Tatiana, Manole Constantin privind încasarea datoriei, penalității a cheltuielilor de judecată.

A încasa în mod solidar de la Marineac Tatiana, Manole Constantin în beneficiul SRL „Licorent Agro" datoria în sumă totală de 2 428 034, 22 (o sută șaptezeci și unu de mii o sută treizeci și cinci, 97) lei, cheltuielile de judecată sub forma taxei de stat în sumă de 64 110, 67 (șaizeci și patru de mii o sută zece, 67) lei, taxa de timbru în sumă de 200 (două sute) lei și cheltuielile de asistență juridică în sumă de 10 000 (zece mii) lei.

Hotărârea este cu drept de apel în Curtea de Apel Nord în termen de 30 zile, de la data pronunţării dispozitivului, prin intermediul Judecătoriei Bălți, sediul Central.

Președintele şedinţei,

Judecător Eugen Bejenaru